

som maaste til næste Aar forsvinder, skal udrede den samme Skatteprocent som den Indtægt, der enten er omtrent livsvarig, eller som er Udbyttet af Formue. Der maa i disse Henseender gjøres en bestemt Forskjel. Formueindtægt, Renteindtægt eller Formueudbytte bør bestattes haardere, betydelig haardere end den Indtægt, der alene er Frugten af Erhverv, og som altsaa ganske anderledes er knyttet til det personlige Arbejde; den Usikkerhed, som Indtægten saaledes medfører, bør man søge at tage med i Anslag, naar man fastsætter sin Skatteprocent. Dette er, det veed jeg meget vel, ingenlunde nogen ny Tanke, det er saa gammelt, som vel overhovedet hele Spørgsmaalet om en Indkomstskat, men da det endnu ikke er kommet frem i denne Debat, turde det ikke være uden Nytte at nævne det. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds taler af og til, som om Indkomstskatten i England var et Vidunder og Gjenstanden for udelst Beundring og Kjærlighed; det er den virkelig ikke. Arbejderne og Bestræbelserne i England have i en lang Aarvække gaaet ud paa at faae denne Skat afskaffet, ikke paa Grund af den Byrde, den medfører for den Enkelte, thi i dette Dødsblik — det ærede Medlem kan jo berigtige mig, hvis jeg huster feil — er vist hele den engelske Indkomstskat 3 Pence af Pundet, og det er en saa ringe Skat, at den medfører overordentlig ringe Byrde, tilmed da man i England er gaaet temmelig vidt i Fritagelsen af mindre Indtægter. Men det erkjendes, at Indkomstskatten, saaledes som den nu er ordnet og har været ordnet lige siden Sir Robert Peels Dage, selv ved Medtagelsen af den Schedule D — jeg tror, det var den, hvortil det ærede Medlem sigtede — der giver nogen Befkatning af Formuen (Frederiksen: Det er netop D, man klager over). Nu vel, selv med Indbefattelse af den Afdeling, hvorunder Formuen indirekte bestattes, er den en høist uheldig Skat (Frederiksen: Ikke i de Klasser, hvor Formue bestattes). Vel, i alle de forskjellige Afdelinger; som en Helhed stiller denne Indkomstskat sig for den nuværende Bevidsthed i England som en Skat, fra hvilken man hurtigt mulig maa søge at komme bort. (Frederiksen: Ikke Formueindtægt). Ja, jeg erindrer dog, at der har været Deputationer i Massey's, først hos Robert Lowe, da han var Finantsminister, saa hos Gladstone, da han havde afløst hin, og nu hos Sir Stafford Northcote for at faae Skridt gjorte til Indkomstskattens Ophævelse, og disse Skridt ville vistnok, hvis ikke store Forandringer fulde foregaa i hele den finantsielle Udvikling, i Løbet af saa Aar føre til, at den forsvinder. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at under Overveielserne om, hvad der lod sig gjøre for at tilveiebringe en større Retfærdighed i Indkomstskatten, er der ganske nylig fra en af Indkomstskattens varme Venner, der ønsker den refor-

meret, men dog bevaret, nemlig Subbard, fremsat et Forslag, som gaar ud paa, at, naar man har tre Indtægter for sig, hver paa 1000 Estral., og den ene hos en Ridsmand, der har tjent dem i sin Forretning, den Anden har forskiftet sit Liv eller dog har en næsten livsvarig Indtægt af 1000 Estral. om Aaret, og den Tredie i Renter af en Formue, saa bør man foretage en Omfrydning af disse Indtægter, saa at den sidstnævnte, Udbytte af Formuen, bliver staaende med de fulde 1000 Estral., den næstsidste skulde nedsettes til f. Ex. 850 Estral., og at den første, som var et enkelt Aars tilfældigt Udbytte af Erhverv, nedsettes til 600 Estral., førend man tog Skatten. Hvis man paa denne eller nogen anden lignende Maade vilde drage Formuemomentet ind med i Indkomstskatten, tror jeg, at man gjorde et stort Skridt hen imod at retfærdiggjøre denne Skat. Jeg erkjender, at dette ingenlunde er let gjort; der skal foregaa mange Overveielser og overvindes saare mange Vanskeligheder, før man kan komme til at gennemføre dette System; thi ligesaa nemt det er her at staa og tale om disse Klasser som noget for sig Eksisterende, ligesaa forvildende vil det være i Livet, naar man for Alvor skal afgjøre, hvad der er Formueindtægt, og hvad der er Udbytte af Arbejde; thi disse Ting smelte som oftest saaledes sammen med hinanden, at det ofte er vanskeligt at træffe en af dem alene og at skille det One ud fra det Andet. Men vil man ad den Vej gjøre Skridt for at ramme Formuen stærkere end de øvrige Indtægtskilder, vil jeg være med, thi jeg tror, at der derved vil være gjort et stort Skridt fremad imod det Rette. Jeg frygter imidlertid lidt for, at naar man saa villig her i Danmark gaar paa Ordet „Formue“ i Forbindelse med Indkomstskat, have de Herrer glemt den saa at sige historisk-proglige Oprindelse til Ordet (E. H. Nielsen: Nei!). So! det kan det ærede Medlem jo dog ikke vide, før jeg har forklaret det lidt nærmere, saa længe kunde han dog gjerne vente. Der ligger Noget i wort Dre, som vi ere vante til fra Barnsben, nemlig Udtrykket „Formue og Leilighed“. Vi ere vante til i Kommunerne at have Skat efter Formue og Leilighed, og derfor synes vi, at Befkatning paa Formue er vorst sammen med vor Bevidsthed. Men denne Skat paa Formue og Leilighed, som vi hidtil have kjendt, er ikke en Formueindtægt. „Formuen“ betyder i denne Forbindelse noget ganske Andet. Det er Udtryk for en Mands Cone overhovedet til at yde, og det kan ligesaagodt være en stor Indtægt og ingen Formue som en stor Formue og mindre Indtægt. Der kommer vi igjen til et Punkt, som for mig gjør det misligt uden videre at opstille en Befkatning paa Formuen; det er, synes det mig, uberettiget at bestatte Formuens Substant; men det er berettiget at bestatte Formuens Udbytte. Indtægtskatten gaar ligefrem løs paa at ramme den store Indtægt: jo mere Indtægt, desto større Skat.